

(המשך מעמוד 10)

תעשיית הטכסטיל לממדים הרבה יותר גדול
לים מאשר הובטחו ותוכננו תחילה.
עלי להסכים עם דברי מר ויטל. למען ה-
הגינות יש לציין כי אפילו מיפעל כיתן די-
מונה ניבנה אחרי משרד המיסחר והתעשייה
הבטיח למיפעלי טכסטיל נצרת, כי לא תור-
שה בניית מיפעלי טכסטיל נוספים. הערת
על כך ישירות למשרד המיסחר והתעשייה
ב-1957, תוך הבהרת המצב של ייצור היתר
אשר שרר כבר אז בשוק הטכסטיל העולמי.
אני חייב להכחיש את טענות משרד המיס-
חר והתעשייה, כאילו מצבם הנוכחי של כיתן
דימונה ומיפעלי טכסטיל נצרת נובע בעיקר
מניהול גרוע. ההוכחה הטובה ביותר כי
מיפעלי טכסטיל נצרת נוהלו כהלכה, היא
האמת המוצקה שמיפעלי טכסטיל נצרת עמ-
דו בהתחייבויותיהם לממשלה, עד שהבעיות
שנגרמו עלידי משרד המיסחר והתעשייה שוב
לא ניתנו לפיתרון.

לא ידוע כמה — אם בכלל — החזיר
כיתן דימונה לממשלה מאז פתיחת המיפעל.
אולם אני יודע, שמיפעלי טכסטיל נצרת
שילמו לממשלה סכום של 450 אלף דולאר
— בריבית בלבד — משך שנת התיפעול
הראשונה שלנו.

אני מאמין, כי המצב במיפעלי טכסטיל
נצרת נגרם בכונה עלידי משרד המיסחר
והתעשייה, כדי להבטיח השתלטות על רכוש
יקר זה והוצאתו מידי בעלי הנוכחיים.
ועוד: שתוכנית זו נקבעה מלכתחילה, כדי
להבטיח שמיפעלי טכסטיל נצרת יעברו לידי
גופים שהנהיגם מהעדפה ממשלתית.

העובדות מברורות בעד עצמן:

● מיפעלי טכסטיל נצרת ניבנו, והכסף
הושקע בהם, על סמך הבטחתו המפורשת
של משרד המיסחר והתעשייה להפסיק כל
הרחבה נוספת של תעשיית הטכסטיל —
בדומה למצב שהובטח למיפעל הנייר של
מיזור בחדרה, מיפעל הניילון של רוג'וין
ועוד תעשיות מועדפות.

● מיפעלי טכסטיל נצרת נאלצו להת-
חייב להצמדת 70% מן ההשקעה לדולאר.
לכיתן דימונה הותרה הצמדה של 30%, וגם
זה נשאר פתוח לשיחות נוספות בדבר הקי-
טנת אחוז ההשקעה הצמודה.

● מיפעלי טכסטיל נצרת קיימו במלואה
את התחייבותם לסיים את תקופת ההרצה
תוך שלושה חודשים (בהם הבטיחה הממ-
שלה להעניק סובסידיה על חלק מההוצאה,
אך הפרה הבטחתה). לכיתן דימונה, לעומת
זאת, הותרה תקופת הרצה נתמכת של שני
חיים, וגם עתה ממשיך המיפעל ליהנות
מעזרה כספית זו של הממשלה.

● הקצבת הכותנה הגולמית למיפעלי
טכסטיל נצרת הוקטנה ללא רחמים. הקצבת
הכותנה לכיתן דימונה נשארה בשלמותה
עד היום.

● המיסים על כותנה גולמית עבור
מיפעלי טכסטיל נצרת הועלו ב-1.25 ללי-
לקילוגרם.

● פיתוח פתאומי של הליי, על אף הב-
טחות הממשלה לעזור לתעשייה.

● חבל תעשיית הטכסטיל — ובפרט מיפ-
עלי טכסטיל נצרת — הסכו קורבן קנוניות
הם של אישים רמים בממשלה, שמניעיהם
היסודיים, למרבה הצער, היו לטובתם הפר-
טית ולא לתפקיד הפאטריוטי שהוטל עלי-
הם בפיתוח תעשיות ישראל לטובת העם
הישראלי.

אני מקוה שמכתב זה ישמש אות'אוקסיה,
שהמכירה הקרובה של מיפעלי טכסטיל נצ-
רת חייבת לעמוד תחת ביקורת קפדנית,
כדי למנוע אפשרות של ביצוע המזימה.

צבא

שמועות עקשניות

על קברו הרענן של איבור לוי, הצעיר
הדרום-אפריקאי שנורה ליד מחנה צבאי ב-
דרום האריך (העולם הזה 1360). הסיקו כבר
העפר לשוק. אך בכל זאת הוסיף לרחף
בחלל ההתעניינות הציבורית סימן השאלה
הגדול: מה קרה באותן עשרות הדקות
שחלפו מן הרגע בו פגע הכדור בראשו של
איבור, עד לרגע בו הוטע לבית החולים?
העיתונות לא חד-
לה מלדוש בתעלומה זו, העלתה. בין ה-
שאר, העשרה, שהסתמכה על שמועה כי
איבור לוי הוביל לגדר המחנה חילים טרמי-
פיסטים. מקורות בטחוניים הכחישו שמועה
זו, טענו כי "שמועות כאלו הן זדוניות
בלבד, נועדו לחסל במקרה הטרואגי שי-
הגליר".

אך בכל זאת המשיכו השמועות להגיע.
(המשך בעמוד 14)

לעץ וקורא ספר, ואבא שלי היה עובד...
הוא לא ידע, בעצם, שהיום יש יום
הולדת לבן-גוריון. גם בן-גוריון לא ידע,
כנראה, שיהיה עסק כה גדול ביום זה, כא-
שר הזמינו לשד'ה-בוקר. לשם מה? אני
עכתי בשבילם כל השנים. ב-1944 הבאתי
אותו בטקסי שלי מחלב שבסוריה. היו לי
אז שני טקסים. אבל האנגלים ידעו שאני
עובד בשביל הגויאיש אייבניסי, לקחו ממני
את המספרים הירוקים."

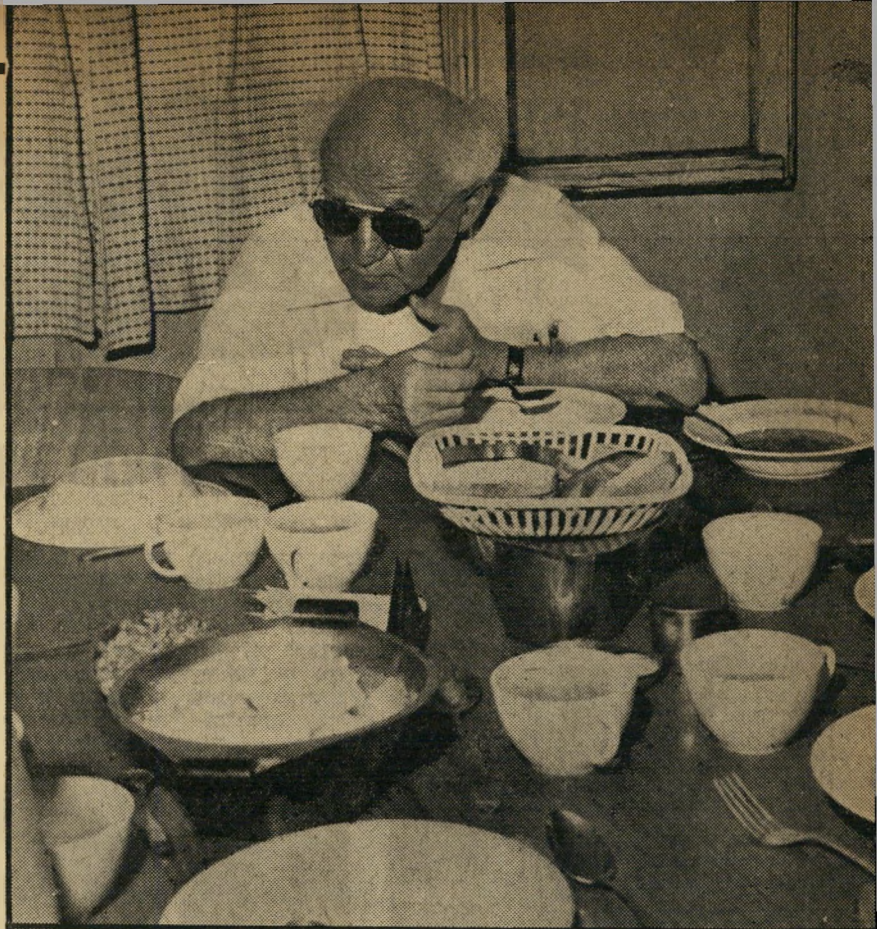
מאז קום מדינת ישראל, מבקש מזרחי ל-
פחות מספר ירוק אחד בחזרה. על כך פנה
לבן-גוריון. "כתבתי לו עוד כשישב על ה-
כסא. עכשיו, שעזב את הכסא, הזמין אותי.
כאן מתכוון לומר לו: אבא, אתה צריך ל-
תקן את העתל שנעשה לי." בן-גוריון קבע
לו פגישה חזשה, לשבוע הבא. מזרחי, כולו
קורן מאושר, אחל חג שמח ונסע חזרה
לחיפה, לספר כי "האבא" כבר ידאג לו.

★ ★ ★

**הסתדרות אמרה את שלה, בא תור
[חברינו].** רוח-סערה, חול והמולת
כנפיים: ראש הממשלה לוי אשכול ירד מן
ההליקופטר שהטיס אותו ישר מדגניה ב-
פולה פתחה לפניו את דלת הצריף: "שלום,
ראש הממשלה!" קראה בעליצות. את רוב
המבקרים גירשה כאילו היתה שומר גן-
העז. אבל לא את ראש-הממשלה. "עורך
העין" שאל בן-גוריון את יורשו בחיור.

בפגישה זו שלט רק נושא מרכזי
אחד: קידום החינוך והמיווג. ליתר דיוק:
החזון המפואר של מידרשת שד'ה-בוקר.

אשכול הירצה על מוסד-לדוגמה הקיים
בארצות-הברית, משהו בין אוניברסיטה ל-
בין בית-ספר תיכון. הוא היה רוצה שבי-
שד'ה-בוקר יקום מוסד דומה. אחריו שר ה-
משרה בכור שיטריה, שבא באיתור. "את'
מול בלילה ביקרתי ברמת-החילל..."

סעודת-חג
שאינה שונה מכל ארוחת-צהרים אחרת של משק שד'ה-בוקר.
אחרי שלוי אשכול ופמלייתו עזבו את המקום, צעד בן-גוריון
לחדר-האוכל, לארוחה שכללה מרק, יקרות ובשר. לעינוי הרכיב משקפיים-מש נגד האור החזק.

"ברוך הבא!" די, נאמר!

אמרה פולה בן-גוריון ללוי אש-
כול, כשזה נכנס לצריף של
משפחת בן-גוריון. אשכול חיבק אותה בחיבה, חיך לעבר בן-גוריון.

ות חמורות כאילו היו זכרונות נעימים.
בין נאום לנאום — ולעיתים קרובות גם
תוך כדי נאום — השמיע בן-גוריון הערות.
מעין פרשנות שוטפת לשיר ההלל. הנה
יהודית שמחוננית מצהירה: "אילו אמרנו לך
שאנחנו אוהבים אותך, מוקירים אותך ומע-
ריכים אותך, לא היה בכך משום חדש. ש'
הרי דברים כאלה יש לקבל כמובנים מאליי
הם, כמו גשם, שמש ורוח..."

● "לא גשם, לא גשם!" התערב בן-גוריון.
שמחוננית לא רצתה לנתק את קו מחשב-
תה: "אבל אני רוצה..."

בן-גוריון המשיך, כמו חולם בהקיץ, אך
עניו הביעו כאב אמיתי: "שלוש שנים לא
ירדה אף טיפה של גשם. שלוש שנים. נאי-
לצנו לחסל את העדר."

הוא כבר גמר. שמחוננית המשיכה: "אני
רוצה לומר לך שאנחנו מודים לך..." היא
עוד המשיכה. אך לא דבריה נשמעו — כי

אם המילים האחרונות שאמר הזקן. הן יצרו
תמונה של רועה מסור ונאמן. האם גם בן-
גוריון מתחיל כבר לראות את עצמו בדמות
אבהית זו, ולא רק אלה שבאו לברכו?

★ ★ ★

**קבוצה של עובדי עיריית חיפה, שהי-
תה בורכה לאילת, נכנסה למשק, לברך
את בן-גוריון. גברים וששים עטו על
הצריף, אך פולה חסמה את הכניסה: "יש
לו ישיבה עכשיו", הודיעה.**

גבר רחב, לבוש מכנסי חאקי קצרים ו-
חולצה לבנה, ניגש לפולה ומסר לידה פתק.
כעבור דקה הופיע בן-גוריון. הגבר מסר
את הפתק ניגש אליו והחל מתחבק עימו.

היה זה מרדכי מזרחי (51), יליד סג'רה.
"אבא שלי ובן-גוריון עבדו יחד על עגלה
אחת", סיפר לקהל המשתאה. ובהנאה רבה
הוסיף: "הוא היה יושב כל הזמן מתחת

בעד-ה-בוקר!